

До 51-во Народно Събрание на
Република България

С копие до:

Комисия по конституционни и правни
въпроси

СТАНОВИЩЕ

От Иван Илиев Киров,

Тел. +359877121912

Имейл: ivan.kirov@hp.com

Гражданин на Република България

Относно: Законопроекти за
изменение и допълнение на Семейния
кодекс със сигнатури:

51-454-01-50

51-454-01-52

51-454-01-54

Уважаеми Господа и Дами народни представители,

На Вашето внимание представям личното си становище по отношение на закона за споделено родителство, който е с първи приоритет, касаещ 1 100 000 деца в България.

Задължаването на родител да се грижи за дете с минимален срок изглежда нереалистично от гледна точка на необходимостта на децата да получават грижа от двамата си родители всеки ден през цялата година. Въпреки това, поради реалността на лесно разрушаване на брачната институция и раздяла на партньорските двойки, е необходимо да се дефинира минимум време, в което

родител би трябвало да бъде с детето си през цялата година. Дните 127, са добър пример от гръцкото законодателство за реализиране на такъв минимум.

Оборимата презумпция за Споделено Родителство (ОПСР) ефективно реализира правото на двамата родители да изпълняват родителските си отговорности чрез средства и в натура поравно, при необорена презумпция, т.е. когато не е доказана вреда за здравето или живота на детето от страна на някой от родителите.

Сегашният закон и ТР на ВКС, дават ефективно право на втория родител да упражнява родителските си права в натура само, ако първият родител е дал съгласие и е сключил споразумение с втория родител. Това предопределя една изтощителна и разрушителна война между двамата родители, както за тях, а най-вече за децата. Води до родителско отчуждение. Води до злоупотреби с трайни негативни ефекти за цялото общество.

Минималният срок от 127 дни в годината би трябвало да се постановява от съда, когато липсва отказ на родителя, на когото те биха се дали, както и при липса на изявено желание за режим 50/50. При доброволен отказ от страна на родител за изпълнение на родителски отговорности или липсата на изпълнение на отговорности (издръжка) в натура или средства, би трябвало да се компенсира другия родител с по-висока издръжка в средства.

Най-добрият вариант е детето да получава грижи и средства от двамата родители поравно (50/50) и това би трябвало да се дава от Съда при липса на отказ, от страна на родителя, за когото претенцията на другия родител е да бъде лишен неоснователно (липса на риск за здравето или живота на детето, предопределени от родителя, спрямо когото е претенцията за лишаване).

Грижата (в натура) и издръжката (в средства) са право и отговорност на всеки родител от двата пола поравно.

Законно е съдът да ги постановява поравно според изявената готовност на двамата родители.

Останалото е незаконно, с всички последици от незаконните действия на всички по веригата.

Споделеното родителство предопределя по-голямо разнообразие за детето изразено в два дома, по-богата среда на общуване, придобиване на ценен опит в две различни родителски среди, разнообразие в игрите, пълноценна помощ в учебния процес, два пълноценни модела на възпитание предопределени от страна на мъжки и женски пол (без да е изчерпателен списъкът на позитивите).

При споделено родителство детето получава модел за мъжко поведение и модел на поведение от женски пол, които играят важна роля в реализацията му в живота и обществото. Получаването на тези два модела, дава възможност на детето да се ориентира правилно в живота при избор на партньор в живота например.

Липсата на споделено родителство и липсата на ефективни мерки за противодействие на родителското отчуждение, осакатяват психиката на децата като последиците от това са (без да са изчерпателни):

- криминогенно поведение;
- психически отклонения и проблеми;
- непълноценност в и за обществото.

Надявам се и вярвам, че Вие народните представители, ще проявите гържавническа мъдрост и ще приемете закон за Оборима Презумпция за Споделено Родителство, давайки на децата необходимото.

С уважение,